

ע"פ 1014/09/17 - מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה נגד לין-א- מין מרין, השקעות ונכסים בע"מ, ואחיד זאהיר, ראפת זאהיר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 1014-09-17 מדינת ישראל נ' לין-א-מין מרין, 30 נובמבר 2017
השקעות ונכסים בע"מ ואח'
בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]
ס. ג'וסטי, שופט
א. לוי, שופט
המערערת:
מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה
ע"י בא-כוח עוה"ד שגיא סיון ואח'

נגד
המשיבים:
1. לין-א-מין מרין, השקעות ונכסים בע"מ.
2. ואחיד זאהיר.
3. ראפת זאהיר (ראיד).
כולם ע"י בא-כוח עוה"ד איימן פרו

פסק דין

א. הערעור שבפנינו הוא על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט זאיד פלאח) מיום 5.7.17 בת"פ 43723-06-16, לפיו נדונה המשיבה מס' 1 (להלן: "המשיבה") לתשלום קנס בסכום של 30,000 ₪ והתחייבות כספית על סך 60,000 ₪.

המשיב מס' 2 נדון לתשלום קנס בסכום של 10,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו, וחתימה על התחייבות כספית בסכום של 20,000 ₪.

המשיב מס' 3 נדון לתשלום קנס בסכום של 5,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו וחתימה על התחייבות בסכום של 10,000 ₪.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

בכתב האישום המתוקן שהוגש כנגד המשיבים נטען, כי המשיבה עוסקת במכירת והובלה של חומרי בנייה לרבות איסוף והובלת פסולת בניין, המשיב מס' 2 היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הבעלים של המשיבה ומנהל פעיל בה. המשיב מס' 3 היה בתקופה הרלוונטית מנהל פעיל במשיבה ואחראי על תחום תפעול המשאיות. ברשות המשיבה היו באותה תקופה שתי משאיות.

ג. נטען בכתב האישום, כי במועד הרלוונטי לאישום לא היה בידי המשיבים רישיון עסק לאיסוף והובלה של פסולת כנדרש בצו רישוי עסקים [עסקים טיעוני רישוי], התשע"ג-2013, וחוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968.

ד. ביום 30.9.14 בשעות 13:25 ו-14:50 השליכו המשיבים, בעצמם או באמצעות אחרים, פסולת בנין מאחת משתי המשאיות שברשותם למקרקעין שבישוב עוספיה.

באותו תאריך בשעות 11:30, 12:50 ו-15:40 השליכו המשיבים בעצמם או באמצעות אחרים, פסולת בנין ממשאית אחרת מבין שתי המשאיות שברשותם וזאת גם כן למקרקעין שבישוב עוספיה.

בתאריך 21.10.14 בשעה 13:20 השליכו המשיבים בעצמם או באמצעות אחרים למקרקעין שבישוב עוספיה פסולת בנין מאחת המשאיות שברשותם.

ה. נטען בכתב האישום המתוקן, שהשלכות הפסולת נעשו ברשות הרבים, באזור יער הכרמל בשטח פתוח שאינו מגודר. לפיכך טענה המדינה, שהמשיבים לכלכו את רשות הרבים בשש הזדמנויות שונות ועסקו בעסק טיעון רישוי ללא רישיון עסק כדיון.

כתב האישום המתוקן ייחס למשיבים מס' 2 ומס' 3 אחריות הן בגין אחריותם הישירה מתוקף תפקידם, והן משום שלא עשו כל שביכולתם כדי לפקח או למנוע את העבירות.

ו. כתב האישום המתוקן ייחס למשיבים שש עבירות של איסור לכלוך והשלכת פסולת לפי סעיף 2 וסעיף 13(ב)(1) לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק שמירת הניקיון**"), וביחס למשיבים מס' 2 ומס' 3, יחד עם סעיף 15 לחוק שמירת הניקיון, וכן עבירה של עיסוק בעסק טעון רישוי ללא רישיון עסק כדיון, לפי סעיף 4, יחד עם סעיף 14 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ט-1968 (להלן: "**חוק רישוי עסקים**") וכן סעיף 1 פריט 5.1(ב) של צו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), התשע"ג-2013, ובשילוב עם סעיף 15 של חוק רישוי עסקים ביחס למשיבים מס' 2 ומס' 3.

ז. ביום 2.7.17 התיר בית משפט קמא למשיבים לחזור בהם מכפירתם בעובדות כתב האישום. באותו מעמד ניתנה הכרעת דין לפיה הורשעו המשיבה מס' 1 והמשיב מס' 3 בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. בישיבה נוספת מיום 5.7.17 הורשע גם המשיב מס' 2.

ח. בישיבה מיום 5.7.17 נשמעו הטיעונים לעונש. בא-כוח המדינה עמד על חומרת העבירות שביצעו המשיבים והפנה את בית משפט קמא לפסיקה רלוונטית, כשלטענתו המתחם הראוי למשיבה הינו קנס בין 150,000 ₪ ל-300,000 ₪ בתוספת התחייבות משמעותית, ובאשר למשיבים מס' 2 ומס' 3 טען, כי

המתחם הראוי הוא מאסר על-תנאי, קנס בין 50,000 ₪ ל-100,000 ₪ והתחייבויות משמעותיות ביחס לכל נאשם בנפרד.

בשים לב לכמות העבירות וחומרתן והצורך בהרתעת הרבים, סבר בא-כוח המדינה, שיש להטיל על המשיבים ענישה ברף שהינו קל עד בינוני, דהיינו, קנס שלא יפחת מ-150,000 ₪ לגבי המשיבה, בתוספת התחייבות, ולמשיבים מס' 2 ומס' 3 מאסר מותנה, קנס שלא יפחת מ-75,000 ₪, והתחייבות ביחס לכל משיב בנפרד.

ט. הסנגור טען, שמדובר בסדרת עבירות שבוצעו בשני מועדים: 30.9.14 ו-21.10.14, ולטעמו אין הצדקה לטעון שמדובר בשש עבירות נפרדות אלא יש להתייחס לכך שבוצעו עבירות בשני מקרים. עוד טען, כי האזור בו הושלכה הפסולת הוא למעשה ואדי שבמשך השנים נאטם על ידי השלכות פסולת, אדמה וכו' מבלי שהמדינה נוקטת בפעולות מניעה כלשהן.

י. עוד טען הסנגור, שהמשיבה היא חברה בע"מ שהוקמה בשנת 2013. העבירות בוצעו בשנת 2014, ועקב ביצוע העבירות אחת מן המשאיות נתפסה והוחזרה רק לאחר תקופה ארוכה מאוד.

הסניגור עמד על הנזק הכלכלי שנגרם למשיבים בגין המשאית שנתפסה, ואשר נרכשה תקופה קצרה בלבד לפני ביצוע העבירות במימון בנקאי.

עוד ציין הסנגור, שהסיבה לכך שהמשאית לא שוחררה במועד מוקדם יותר נובעת מכך שהמשיבים לא הצליחו לגייס את הסכום של 30,000 ₪ שהם נדרשו להפקידו כתנאי לשחרור המשאית, דבר המלמד על המצב הכלכלי בו שרויים המשיבים אשר למעשה כבר ספגו, לטעמו של הסניגור, עונש הולם בגין כך שהמשאית הייתה תפוסה על ידי המדינה תקופה ארוכה.

יא. הסנגור הדגיש, כי המשיבים הם אנשים נורמטיביים, ללא עבר פלילי (למעט הרשעה אחת של המשיב מס' 2 בגין עבירת בניה משנת 2005) כך שמדובר מבחינתם במעידה חד-פעמית.

יב. עוד עמד הסנגור על כך, שהודאתם של המשיבים חסכה זמן שיפוטי יקר. הסניגור הוסיף, שהמשיבים אינם עוסקים דרך קבע בהובלת חומרי פסולת שכן המשיבה עובדת יותר בתחום של גריסת חומר ואספקתו. כיום מספקת המשיבה אבן להקמת שובר גלים בנמל חיפה, ומכאן שהסיכוי שמעשי העבירה יחזרו על עצמם - קלוש, ומה גם שהמשיבים הבינו את הטעות שעשו.

יג. לדעת הסנגור מתחם הענישה הראוי צריך להימצא במנעד שבין 10,000 ₪ ל-40,000 ₪, ויש לפסוק לקולא במקרה זה, ואף לגלות מידת רחמים לגבי המשיב מס' 3 אשר הצליח לצאת לא מזמן מהסתבכות כלכלית.

י. המשיב מס' 2 טען בפני בית משפט קמא, שהמשאית הייתה תפוסה במשך שנה ומחצה ונמנעה ממנו הכנסה מאותה משאית, ושהוא לא הצליח לשחררה קודם לכן מכיוון שלא היה ברשותו כסף להפקדה.

המשיב מס' 3 טען בפני בית משפט קמא, שנוכח מצבו הכלכלי הקשה הוא מבקש להתחשב בו בעניין הקנס.

טו. בגזר דינו ציין בית משפט קמא, כי הוא מביא בחשבון את הערכים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, את הפסיקה הנוהגת שהוגשה לעיונו על ידי שני הצדדים, את חלקם של המשיבים בביצוע העבירות, לרבות הנזק שנגרם ושצפוי היה להיגרם מביצוע העבירות, את העובדה שהמשיבים מפנימים את חומרת המעשה, וכן הביא בחשבון את הסיבות הכלכליות שהביאו את המשיבים לבצע את העבירות.

נוכח כל אלה קבע בית משפט קמא, שמתחם הענישה ההולם את מעשיה של המשיבה הוא קנס הנע בין 30,000 ₪ עד 80,000 ₪, ובאשר למשיב מס' 2 המתחם ההולם הוא קנס בין 10,000 ₪ לבין 30,000 ₪, באשר למשיב מס' 3 המתחם ההולם הוא קנס בין 5,000 ₪ ל-15,000 ₪.

טז. בין היתר הביא בית משפט קמא בחשבון את הודאתם של המשיבים ונטילת האחריות המלאה וההבטחה שבעתיד הם לא ימשיכו בביצוע מעשים כאלה.

כמו כן הביא בית משפט קמא בחשבון את העובדה שהמשאית נתפסה למשך תקופה ארוכה ובפרק זמן זה נמנעה מן המשיבים האפשרות לייצר פרנסה באמצעות המשאית. לטעמו של בית משפט קמא יש לראות בפגיעה כלכלית זו חלק מן הענישה.

עוד הביא בית משפט קמא בחשבון את עברם הנקי של המשיבים מס' 1 ומס' 3, והרשעתו הבודדת של המשיב מס' 2 משנת 2005, בעבירת בנייה, מה גם שעבירה זו התיישנה בסוף 2012. כמו כן הביא בית משפט קמא בחשבון את חלוף הזמן מאז בוצעו העבירות (2014) וכן את מצבם הכלכלי של המשיבים.

יז. על יסוד כל אלה הטיל בית משפט קמא על המשיבים את הענישה שפירטנו בפתח דברנו.

על כך מלינה בפנינו המדינה הטוענת, כי בית משפט קמא הקל עם המשיבים במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור הואיל והיה מקום להחמיר במידה רבה בענישה נוכח הנזק המשמעותי שנגרם, ושצפוי היה להיגרם, מחמת העבירות שבוצעו.

מדובר, כך נטען בערעור, בריבוי עבירות שהתמשכו על פני זמן. כן יש להביא בחשבון את תפקידיהם ומרכזיותם של המשיבים מס' 2 ומס' 3 בפעילותה של המשיבה. למעשה מדובר בעבירות כלכליות במהותן. מתחמי הקנס שקבע בית משפט קמא אינם תואמים את עקרון ההלימה ואינם מספקים מענה לערכים החברתיים שנפגעו וחורגים באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה.

יח. בא-כוח המדינה הפנה לפסקי דין שונים שבהם הוטלו על הנאשמים קנסות הגבוהים בהרבה מאלה שהוטלו על המשיבים על ידי משפט קמא.

בין היתר ציין בא-כוח המדינה בנימוקי ערעורו, עונשי המקסימום בעבירות לפי חוק שמירת הניקיון הם מאסר שנה או קנס בסך 226,000 ₪ לגבי המשיבים מס' 2 ומס' 3, וקנס בסכום של 452,000 ₪ לגבי המשיבה, וזאת בהתייחס לכל אחת ואחת משש העבירות בהן הורשעו המשיבים.

על כך יש להוסיף גם את ההרשעה בעבירה של ניהול עסק טעון רישיון ללא רישיון עסק, כשהעונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה זו, הוא שנה וחצי מאסר למשיבים מס' 2 ומס' 3 או קנס בסכום של 75,300 ₪ ולמשיבה קנס בסכום של 150,600 ₪.

יט. מדגיש בא-כוח המדינה בטיעונו שמתחמי הענישה שקבע בית משפט קמא מקלים ביותר והקנסות מקלים באופן קיצוני באופן שאינו הולם ואף אינו מתקרב למעשים ולעבירות נשוא כתב האישום המתוקן, שכן הקנסות שהוטלו על שלושת המשיבים גם יחד מסתכמים בסך כולל של 45,000 ₪ בלבד.

כ. כמו כן מציין בא-כוח המדינה, שהיה על בית משפט קמא ליתן את המשקל הראוי להרתעת הרבים (סעיף 40'ז' שבחוק העונשין). בנוסף נטען בערעור, שהיה על בית משפט קמא להטיל על המשיבים מס' 2 ומס' 3 גם מאסרים מותנים.

לטעמו של בא-כוח המדינה, הקנסות הנמוכים מאוד שהוטלו על המשיבים במסגרת גזר הדין אינם עומדים בעקרונות שנקבעו בהלכה הפסוקה. עתירת המדינה היא שהקנס שיטל על המשיבה לא יפחת מ-150,000 ₪, לרבות התחייבות משמעותית, ועל כל אחד מן המשיבים מס' 2 ומס' 3 להטיל קנס שלא יפחת מ-75,000 ₪ לצד התחייבויות משמעותיות, וכן מאסר מותנה.

כא. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 23.11.17 חזר בפנינו בא-כוח המדינה על תמצית הטענות שבערעור והגיש אסופת פסיקה לעיונו. כן שמענו את טענותיו של הסנגור שהגיש לעיונו גזר דין שניתן על ידי בית משפט השלום בחיפה, בגין עבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים, כשבמסגרת גזר-דין זה, צוינה פסיקה ענפה בתחום זה של עבירות.

כב. הסניגור, בא-כוח המשיבים, הודיענו, שאין למרשיו התנגדות לכך שיטל מאסר מותנה על כל אחד מן המשיבים מס' 2 ומס' 3, ככל שיהא בית המשפט בדעה שיש הצדקה לכך.

כמו כן ציין הסנגור, שבמסגרת גזר הדין שהגיש לעיונו קיימת הפנייה לגזרי-דין נוספים שבהם הוטלו קנסות והתחייבויות בסכומים נמוכים משמעותית מן הסכומים אותם מבקשת המדינה להטיל.

כג. לדעת הסניגור, התערבותו של בית משפט זה בענישה שהוטלה על המשיבים אינה צריכה להיות

משמעותית במיוחד נוכח המחיר היקר שכבר שילמו המשיבים משנתפסה משאיתם למשך תקופה ארוכה, וכתוצאה מכך נגרם להם נזק כלכלי עצום.

לגבי המשיב מס' 2 ציין הסנגור, שלפי חומר הראיות הוא לא היה מעורב ישיר בביצוע העבירות והועמד לדין רק מכוח היותו בעל תפקיד בחברה.

באשר למשיב מס' 3 הרי הוא סיים לפני זמן מה הליך של פשיטת רגל, ולפיכך מבוקש שבית המשפט לא יטיל עליו ענישה שעלולה להחזירו למעגל החובות בו שהה במשך שנים רבות.

כד. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום המתוקן, לטיעוניהם של באי-כוח שני הצדדים בפני בית-משפט קמא, לגזר דינו של בית-משפט קמא, לנימוקים שבערעור המדינה, לטיעוניהם של באי-כוח שני הצדדים בפנינו ביום 23.11.17, ולאחר שגם עיינו בפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שערעור המדינה בדין יסודו.

כה. פסיקת בתי-המשפט עמדה ועומדת על החשיבות הטמונה בשמירתו של האדם על איכות הסביבה, כעולה מדבריו הברורים של כב' הנשיא [בדימוס] א. ברק:

"איכות החיים נקבעת על-פי איכות הסביבה. אם לא נשמור על הסביבה, הסביבה לא תשמור עלינו. מכאן החשיבות הרבה - לכל פרט ופרט ולחברה בכלל - בשמירה על איכותה של הסביבה בה מתנהלים חיינו... אכן, אחד האתגרים החשובים ביותר של ימינו (בעולם ובישראל) הוא זה של איכות הסביבה... אחד הערכים החברתיים הראויים להגנה הוא זה של שמירה על משאבי הטבע..." (בג"צ 4128/02 אדם וטבע ודין - אגודה שיתופית ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש הממשלה, פ"ד נ"ח(3) 503, בעמ' 512-513).

כו. בית המשפט העליון גם עמד בפסיקתו על הנזק הנגרם לאיכות החיים מחמת פיזור בלתי מבוקר של הפסולת: רע"פ 1223/07 סח עלי מורשד ואח' נ' מדינת ישראל - המשרד לאיכות הסביבה (2007):

"שמירת הפסולת או פיזור וניקוז בדרך בלתי מבוקרת תביא לפגיעה - לעיתים פגיעה אנושה - באיכות החיים, בצחות האוויר, בזיהום מ-יתהום, בהשמדת החי" (רע"פ 7861/03 מדינת ישראל נ' המועצה האזורית גליל תחתון (טרם פורסם)). הצורך החברתי הגובר בשמירה על משאבי הטבע ההולכים ומתדלדלים וההכרה

בנוק לכלל הציבור בשל זיהום הטבע והסביבה, חייבה את המחוקק לקבוע רמת ענישה משמעותית לעוברים עבירות אלו, ואת בית-המשפט בתורו לנקוט מדיניות ענישה מחמירה כלפי אותם עבריינים..."

כז. השאלה העומדת לדיון בפנינו היא האם בנסיבות המקרה שבפנינו קיימת הצדקה להתערבות בגזר דינו של בית-משפט קמא?

המחלוקת בין הצדדים היא קוטבית.

בא-כוח המדינה סבור, שיש להטיל על המשיבה קנס בסכום של 150,000 ₪, ועל כל אחד מן המשיבים קנס בסכום של 75,000 ₪, לרבות מאסר מותנה על כל אחד מהם, בהדגישו בפנינו שהמשיבים לא ביצעו עבירה בודדת, כי אם שש עבירות על חוק שמירת הניקיון, ובנוסף עבירה על חוק רישוי עסקים.

לטעמו של בא-כוח המדינה, מתחמי הענישה שקבע בית-משפט קמא, חורגים באופן קיצוני כלפי מטה מן המתחמים שנקבעו בפסיקה הרלוונטית.

כח. לעומתו, סבור הסיניגור, שאמנם המתחמים והעונשים שהוטלו על ידי בתי-משפט אחרים בעבירות מסוג זה, עולים על מה שנפסק על ידי בית משפט קמא, ואולם לטעמו, לא באופן משמעותי, מה גם, שהמשיבים נשאו הפסד כספי משמעותי משנתפסה אחת המשאיות עקב העבירות נשוא הדיון לתקופה ארוכה, ולדבריו, בצדק הביא זאת בית משפט-קמא בחשבון, ולקולא.

עוד ציין הסיניגור, שאין לו התנגדות להטלת עונשי מאסר מותנה על המשיבים מס' 2 ומס' 3, שכן אלה מזה כשנתיים אינם עוסקים בהשלכת פסולת, כי אם בהובלת סלעים ואבנים להקמת מזח בנמל חיפה.

כט. מקובלת עלינו עמדת בית משפט קמא לפיה, לצורך קביעת מתחם הענישה, יש לראות את כל האירועים שתוארו בכתב האישום כאירוע אחד.

באשר לענישה הראויה, נציין, כי לטעמנו ראוי בעבירות נשוא הדיון, להטיל עונש מאסר מותנה, גם כשאינן נאשמים עבר פלילי, וזאת בהתחשב בנוק העצום הנגרם מחמת השלכת פסולת בלתי מבוקרת, ובשים לב לחובתה של מערכת המשפט להירתם למיגור התופעה של השלכת פסולת באופן בלתי מבוקר, ועל מנת להביא לשיפור באיכות הסביבה בה אנו חיים.

7. באשר למתחמי הענישה ההולמים בעבירות מן הסוג הנדון כאן, סבורים אנו שהמתחמים המקובלים בפסיקה הרלוונטית גבוהים מאלה שהציב בית משפט קמא.

בקביעת שיעורי הקנס, הבאנו אפוא בחשבון את מתחמי הענישה המקובלים בפסיקה כשמטרת הפסיקה היא להרתיע את הנאשמים מלהתייחס בהפקרות לאיכות הסביבה.

יחד עם זאת, נוכח עקרון הענישה האינדיווידואלית, הבאנו בחשבון את הודאתם של המשיבים שהביאה לחסכון בזמן שיפוטי יקר, את העדר העבר הפלילי (למעט הרשעה בודדת של המשיב מס' 2 משנת 2005 בעבירה בתחום אחר), את הנזק הכספי שנגרם למשיבים מחמת תפיסת אחת המשאיות לתקופה ארוכה, לרבות הכלל שאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם כשמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש.

לא. על יסוד כל האמור לעיל, אנו מחליטים לקבל את ערעור המדינה כדלקמן:

1. (א) אנו מעמידים את הקנס **שעל המשיבה** לשלם על סך של 60,000 ₪ ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים של 3,000 ₪ כל אחד.

התשלום הראשון יתבצע לא יאוחר מיום 1.1.18 וכך הלאה ב- 1 לכל חודש.

(ב) חלף ההתחייבות הכספית שקבע בית-משפט קמא אנו מעמידים את ההתחייבות הכספית של המשיבה על סך של 100,000 ₪, להימנע מביצוע אחת או יותר מן העבירות בהן הורשעה, וזאת למשך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תיחתם על-ידי המשיב מס' 2 (מנהלה של המשיבה) לא יאוחר מיום 4.12.17, שאם לא כן, ייאסר למשך 24 שעות.

2. (א) אנו מעמידים את הקנס **שעל המשיב מס' 2** לשלם על סך של 25,000 ₪ או 75 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים על סך של 2,500 ₪, כל אחד, החל מיום 1.1.18 וכך הלאה ב- 1 לכל חודש.

(ב) חלף ההתחייבות הכספית שקבע בית משפט קמא, אנו מעמידים את ההתחייבות הכספית של המשיב מס' 2 על סך של 50,000 ₪ להימנע מביצוע אחת או יותר מן העבירות בהן הורשעה, וזאת למשך שנתיים מהיום.

על המשיב מס' 2 לחתום על התחייבותו לא יאוחר מיום 4.12.17 שאם לא כן, ייאסר למשך

24 שעות.

(ג) כמו כן, אנו דנים את המשיב מס 2 לשלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שהמשיב מס' 2 לא יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע בתיק זה.

3. (א) אנו מעמידים את הקנס **שעל המשיב מס' 3** לשלם, על סך של 15,000 ₪, או 45 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים על סך של 1,500 ₪ כל אחד, החל מיום 1.1.18 וכך הלאה ב- 1 לכל חודש.

(ב) חלף ההתחייבות הכספית שקבע בית משפט קמא, אנו מעמידים את ההתחייבות הכספית של המשיב מס' 3 על סך של 30,000 ₪ להימנע מביצוע אחת או יותר מן העבירות בהן הורשע, וזאת למשך שנתיים מהיום.

על המשיב מס' 3 לחתום על ההתחייבות לא יאוחר מיום 4.12.17 שאם לא כן, ייאסר למשך 24 שעות.

(ג) כמו כן, אנו דנים את המשיב מס' 3 לשלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שהמשיב מס' 3 לא יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע בתיק זה.

לב. הקנסות ישולמו לטובת הקרן לשמירה על הניקיון.

בא כוח המדינה ימציא את שוברי תשלום הקנס לסנגור, עבור המשיבים.

ניתן היום, י"ב כסלו תשע"ח, 30 נובמבר 2017, במעמד הצדדים.

א' לוי, שופט

ס' ג'יוסי, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]